

Posudek na diplomovou práci bc. Lucie N e u ž i l o v é , Metodologie diplomacie Jana Lucemburského.

Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Katedra pomocných věd historických a archivního studia, Praha 2016

90 stran

Bc. Lucie Neužilová si jako téma své diplomové práce zvolila vytvoření metodologie zpracování historických pramenů pro výzkum diplomacie ve středověku, konkrétně pro výzkum diplomacie českého krále Jana lucemburského označovaného v odborné literatuře často jako „král diplomat“, aniž by však jeho diplomacii byla věnována větší pozornost. Vzhledem k tomu, že středověká diplomacie českých panovníků je v odborné literatuře, snad s výjimkou Jiřího z Poděbrad, reflektována jen okrajově, a pramenům k jejímu studiu tudíž nebyla věnována pozornost, vychází diplomantka metodicky ze zahraniční, především francouzské literatury a zkoumá možnosti aplikovatelnosti jejích z’vysledků na české poměry.

Práce je včetně úvodu a závěru členěna do sedmi kapitol. V úvodu autorka prezentuje cíl své práce. Dále definuje její teoretická východiska, především podává definici pojmu „diplomacie“, vymezuje pojem diplomatického aktu a charakterizuje prameny k dějinám diplomacie. V následujících třech kapitolách definuje základní typy pramenů z formálního hlediska a z hlediska jejich obsahu, a analyzuje je z hlediska jejich vypovídací hodnoty k problematice diplomacie. V této souvislosti by bylo třeba přesněji vymezit a zdůvodnit dělení pramenů na diplomatické, které v souladu se základní českou příručkou diplomatiky definuje jako „materiál, který vznikl jako nástroj společenského styku organizovanou činností úřední povahy“. Organizovanou činností úřední povahy ovšem vznikly také finanční prameny, které jsou rovněž předmětem studia diplomatiky. Na druhé straně má ovšem práce s nimi svá specifika, takže metodologicky je jejich oddělené zpracování zdůvodnitelné. Rovněž pojednání o samotných diplomatických pramenech by bylo třeba hlouběji propracovat a přesněji oddělit listiny a listy, eventuálně další typy úředních pramenů. Pokud jde o formuláře, zde doporučuji vyhnout se označení „formulářová sbírka“ – správně formulář nebo sbírka formulí (srv. LexMA 4, sl. 646n.), i když uznávám, že nesprávné označení si diplomantka přečetla v českých příručkách. U register by bylo třeba specifikovat onu stručnost (s. 19) – registra obsahují zpravidla celou dispozici, zkracují ovšem úvodní formule, které, jak diplomantka dále uvádí, jsou pro studium sledovaného tématu důležité. Jinak je možno vytknout jen drobnosti (např. „závěrečný eschatokol“ je pleonasmus).

Pokud jde o narativní prameny, bylo by vhodné opět zpřesnit jejich definici, protože autorka někdy pod ně řadí pouze kroniky a další historiografické texty, jinde správně připomíná, že mezi ně patří i hagiografie a dobová (třeba právě dvorská, jak autorka uvádí) literatura. Opět drobnost: celý „zbytek vlády“ Jana Lucemburského pokrývá pouze druhá redakce Kroniky Františka Pražského (s. 50); jinde jsou recenze uvedeny správně. Jinak autorka správně upozorňuje na úskalí práce s těmito vesměs subjektivními prameny.

V samostatné kapitole se diplomantka zamýšlí nad osobami, které se podílely na zahraniční politice panovníka, včetně pramenů, které o nich informují. Výsledky práce jsou pak shrnuty v závěru. K práci je konečně připojen seznam pramenů a použité literatury.

I když by bylo vhodné klasifikaci pramenů ještě upřesnit a propracovat, splnila diplomantka deklarovaný cíl práce a vytvořila si dobré předpoklady pro vlastní studium diplomacie Jana Lucemburského, s nímž v budoucnosti počítá. Ocenit je třeba především partii věnované metodologii práce s prameny, které ukazují důvěrnou znalost povahy jednotlivých typů pramenů. Z práce je rovněž zřejmá dobrá znalost odborné literatury.

Diplomová práce Bc. Lucie Neužilové splňuje požadavky kladené na diplomové práce a mohu ji proto odpovědně doporučit k obhajobě. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem navrhuji hodnotit práci stupněm „velmi dobře“.

V Praze, 26. srpna 2016.

Prof. PhDr. Marie Bláhová, DrSc.